

Hồi 43

Phục Hồ Sơn Hiệp Nữ Lâm Nạn

Lâm Ngọc Bích thấy thế thất kinh, vội đưa tay sờ nhẹ lên ngực Mã Quân Vũ. Tim chàng đập rất nhẹ, dường như đã ngừng hẳn vậy. Nàng lo sợ đến nỗi nước mắt tuôn trào.

Tô Hùng cười hì hì nói:

- Người khóc làm gì ? Dù người có đổ hết nước mắt, Mã huynh cũng không sống lại được mà.

Lâm Ngọc Bích quá đau khổ, không để ý đến Tô Hùng. Nàng ngồi bên Quân Vũ khóc suốt mướt.

Tô Hùng đã biết Mã Quân Vũ không thể nào sống được, nên chẳng cần ngăn cản Ngọc Bích nữa. Hắn im lặng ngồi nhìn nàng khóc như mưa.

Đột nhiên Tô Hùng than lên một tiếng :

- Ôi ! Nếu như Thanh Loan hay được tin này, chắc nàng khóc đến chết mất.

Nói xong, hắn cất tiếng cười to như thỏa mãn một điều gì vậy.

Lâm Ngọc Bích ngừng khóc, tức giận nói:

- Người đừng hòng mơ tưởng đến Lý sư muội của ta. Hừ ! Nếu quả thật Mã đệ chết đi, thì Lý sư muội của ta đâu có vui được.

Tô Hùng trợn ngược đôi mắt, cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Mã huynh không chết thật chẳng lẽ chết giả sao ? Người đã tắt hơi rồi, người còn khóc làm gì ? Nếu người chưa muốn rời cái thân ma ấy thì ta đi trước vậy !

Nói xong, hắn đứng dậy bỏ đi.

Ngày thường Lâm Ngọc Bích gây lộn với Tô Hùng mãi. Nhưng bây giờ nàng thấy hắn có vẻ tức giận thật, nên nàng nén căm phẫn, đưa tay nắm lấy áo Tô Hùng kéo lại, hỏi:

- Người định đi đâu bây giờ ?

Tô Hùng khinh khỉnh đáp:

- Chân trời góc biển, nơi nào chẳng được!

Lâm Ngọc Bích thấy sắc mặt Tô Hùng vẫn còn vẻ tức giận, liền đổi thái độ, cất giọng dịu dàng:

- Đợi tôi đem chôn Vũ đệ rồi cùng đi có được không?

Tô Hùng nghĩ lại trước kia hắn đã cùng kết bạn với Mã Quân Vũ, xem nhau như huynh đệ, đối đãi một mực tử tế. Thế mà bây giờ vì muốn chiếm được Lý Thanh Loan, hắn đã ngấm hạ độc thủ hại Mã Quân Vũ như vậy, thật chẳng đáng làm người tí nào. Hắn tự hổ thẹn với lương tâm, gục đầu thở dài chẳng nói.

Nhưng chỉ trong chốc lát hình ảnh diễm kiều của Thanh Loan lại hiện ra trong óc hắn,

làm cho tính đê tiện của hắn trở về với lương tâm. Mắt hắn long lên sòng sọc, nhìn vào xác Mã Quân Vũ, như muốn tìm một hành động nào khác để thỏa lòng ích kỷ.

Ồi ! Tình yêu ! Sao mi quá ác thế ! Nếu không có mi thì làm sao anh hùng phải bị chết một cách thảm thương ? Cũng vì mi mà liệt nữ phải tan nát cõi lòng. Cũng vì mi mà anh hùng phải lâm nạn ! Tình yêu ơi ! Muôn đời mi vẫn tác quái sao ?

Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng lặng yên, không đáp câu hỏi của nàng mà tinh thần hắn thay đổi lúc trầm tư, lúc giận dữ, nên nàng đoán chắc hắn còn đang bực tức, vội dịu dàng nhắc lại:

- Tôi và huynh chôn xác Vũ đệ rồi cùng rời khỏi nơi đây, được không?

Tô Hùng gật đầu đáp:

- Thôi được! Tôi ra tay giúp cô nương. Chúng ta đắp cho Vũ huynh một cái mộ bằng đá.

Nói xong hắn cúi xuống ôm xốc lấy thân mình tê lạnh của Quân Vũ bước đi.

Hai người đến một góc núi. Nơi đó có nhiều loại đá trắng và tròn bằng quả trứng ngỗng. Tô Hùng liền đặt xác Quân Vũ xuống. Lâm Ngọc Bích ra tay dồn đá lại, không bao lâu hai người chắt thành một cái học dài độ tám thước, rộng bốn thước, cao năm thước.

Tô Hùng đem Quân Vũ bỏ vào học đá, rồi nhìn xác Quân Vũ cười hô hố nói:

- Mã huynh ơi ! Khi chúng ta mới gặp nhau, thật chẳng ai ngờ đến ngày hôm nay tự tay tôi phải chôn xác huynh.

Nói xong, hắn nhảy ra khỏi học đá, định lấp lại cho xong.

Nhưng chẳng hiểu Lâm Ngọc Bích nghĩ sao, nàng liền nhảy vọt vào trong, đưa tay sờ lên ngực Mã Quân Vũ. Nàng nhận thấy tim chàng còn đập thoi thóp, tuy rất yếu nhưng chưa ngừng hẳn.

Tô Hùng hai tay nắm đầy đá, đứng ngoài gọi to:

- Cô nương hãy mau giúp tôi một tay lấp lại cho xong để chúng ta còn phải lên đường.

Lâm Ngọc Bích đáp vọng ra:

- Hình như Vũ đệ chưa hoàn toàn tắt thở, không lý chúng ta chôn sống người sao ?

Tô Hùng tức tối nói:

- Hắn đã sống không được nữa thì chôn sớm càng hay. Để lại ích gì ?

Lâm Ngọc Bích nói:

- Tôi... tôi không thể nhẫn tâm như thế được.

Tô Hùng ném hai viên đá đang cầm trong tay vào một tảng đá to, phát ra một tiếng “chát” khô khan, lửa văng tung tóe, đá vụn bay như mưa.

Trút nổi bực vào hai viên đá xong, Tô Hùng nhảy vào trong học đá, nắm lấy tay Lâm Ngọc Bích. Hắn ngấm vận chân lực, nhảy một cái thật mạnh đã mang theo cả Lâm Ngọc Bích ra khỏi học đá.

Hắn nhìn Lâm Ngọc Bích cười hề hề nói:

- Sao cô nương không muốn ra ? Muốn cùng chôn với Mã huynh ư ?

Lâm Ngọc Bích tức giận quát:

- Người đừng có nói bậy ! Sư đệ tôi chưa tắt thở hẳn.

Tô Hùng cười ha hả một lúc rồi nói:

- Bất kể hắc có chết hay không, chúng ta đã cực khổ chất đồng đá này lên thì không thể bỏ không như vậy.

Lâm Ngọc Bích cãi lại:

- Để không thì sao ? Mã đệ tôi chưa tắt hơi, tôi quyết không cho huynh lấp lại.

Tô Hùng trợn mắt cười ngạo nghễ, nói:

- Người cản ta được sao ?

Lâm Ngọc Bích biết đôi tay của Tô Hùng rất mạnh, với hai viên đá đó mà hắc ném trúng thì Mã Quân Vũ đâu chưa chết cũng phải bỏ mạng tức khắc.

Nàng lo ngại quá, liền bất kỳ xuất ý tung ra một chưởng ngay ngực Tô Hùng.

Tô Hùng lách người qua một bên, thuận thế phóng một đá vào bụng Lâm Ngọc Bích.

Lâm Ngọc Bích vì tình thế quá cấp bách, nàng lo ngại Tô Hùng ném hai viên đá vào Mã Quân Vũ nên mới ra tay như vậy. Thật ra nàng không có ý muốn giao thủ với Tô Hùng. Chưởng thế vừa phát ra, người nàng đã bước lùi ra sau.

Thấy Tô Hùng mặt đằng đằng sát khí, nàng lạnh mình. Vừa tránh ngọn cước của Tô Hùng xong, nàng liền nhảy vào học đá.

Lâm Ngọc Bích tuy ăn ở với Tô Hùng trong một thời gian ngắn ngủi, nên nàng đã rõ tính tình của hắc cay độc vô cùng. Nên khi nhảy vào học đá, nàng liền rút kiếm ra phòng bị.

Quả nhiên, kiếm nàng vừa rút khỏi vỏ thì hai viên đá từ ngoài bay đến. Một viên nhắm ngay ngực Mã Quân Vũ bay tới, một viên vút nhanh đến đầu chàng.

Tô Hùng ở ngoài bị học đá cao mấy thước, chẳng thấy rõ vị trí bên trong, nhưng nhờ trí nhớ dai dẳng của hắc, nên hắc ra tay ném đúng vào chỗ trọng yếu trong người Mã Quân Vũ. Bản lĩnh của hắc thật đáng kinh sợ.

Lâm Ngọc Bích huy động thanh kiếm, đánh bật viên đá bay đến đầu Quân Vũ, đồng thời dùng tay trái bắt lấy viên đá bay tới trước ngực.

Trong thời gian chớp mắt này, Tô Hùng đã kịp nhảy vào học đá. Bây giờ mặt hắc tỏ ra ôn hòa, mỉm cười nói với Lâm Ngọc Bích :

- Người muốn thế nào chứ ? Chúng ta cần phải đi thôi !

Lâm Ngọc Bích đưa tay đỡ viên đá của Tô Hùng vừa ném tới, lòng bàn tay tê buốt, cơn giận chưa nguôi lắm, nàng gắt gỏng nói:

- Người đi đi ! Ta muốn ở lại cùng Mã đệ, đợi khi nào Mã đệ tắt thở hẳn rồi sẽ đi !

Tô Hùng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, nói:

- Nếu như vậy người với hắc cùng được chôn chung trong học đá này rồi ?

Chưa dứt lời, hắc đã tiến gần Lâm Ngọc Bích, đưa tay trái nắm lấy khuỷu tay của nàng và chỉ dùng sức một chút, tức thì cánh tay của Ngọc Bích đã tê liệt, bảo kiếm của nàng rơi xuống đất.

Tô Hùng khe khẽ cười, cúi lượm thanh kiếm của Ngọc Bích lên, dí vào trước ngực nàng nói:

- Đôi bạn đồng môn các người, khi sống không được ở chung với nhau, nhưng khi chết được chôn chung một mồ, kể cũng thú vị đấy chứ.

Nói đến đó, đôi mắt Tô Hùng lộ đầy hiểm ác, hắt nhìn Mã Quân Vũ tiếp lời:

- Quân Vũ ! Ta đối với người như thế này cũng tốt lắm chứ. Khi người còn sống thì ngày đêm có Lý Thanh Loan một bên. Khi chết ta lại giúp người chôn chung với một người đẹp! Ha ! Ha ! Hồn người có linh thiêng cũng nên nhớ cái ơn này của ta !

Dứt lời, hắt lại ngược mặt lên trời cười mãi không thôi.

Lâm Ngọc Bích bị Tô Hùng nắm chặt nơi khuỷu Khúc Trì tê liệt cả nửa thân mình, dẫu muốn ra tay tấn công Tô Hùng nhưng không được. Đến chừng nghe Tô Hùng nói như vậy, Lâm Ngọc Bích vừa giận vừa thẹn, trợn trừng đôi mắt, nghiến răng nói:

- Mã đệ nếu có linh thiêng chắc sẽ nhai sống người đi.

Tô Hùng chẳng nói chẳng rằng, khế đưa thanh bảo kiếm tới xuyên qua lớp áo Lâm Ngọc Bích, máu tươi từ trong ngực theo kiếm chảy tuôn ra.

Lâm Ngọc Bích bị nắm nơi yếu huyệt, không còn hơi sức chống cự, chỉ cúi đầu nhìn dòng máu từ trong ngực chảy ra thấm đỏ cả lớp áo. Nàng cắn răng cố gượng, nhưng vẫn không chịu nổi sự đau đớn, chỉ còn có cách cúi đầu chờ chết, và thét lên:

- Huynh nhẫn tâm đối với tôi như vậy sao ?

Tô Hùng cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Ủ ! Người biết sợ chưa ?

Lâm Ngọc Bích đang lúc nguy ngập, chỉ còn biết đáp xuôi:

- A ! Tôi biết rồi ! Huynh mau thả tôi ra !

Sau câu nói ấy, trên má của Lâm Ngọc Bích đã chảy ra hai dòng lệ thảm.

Tô Hùng cất giọng lạnh lùng như giọng của quỷ vương, dần từng tiếng nói:

- Muốn ta thả ra thì rất dễ ! Người hãy nghe theo lời ta tự tay lấp hốc đá này lại.

Trong tình trạng này, Lâm Ngọc Bích chỉ còn biết ngoan ngoãn làm theo lời hắt. Nàng gục đầu nói:

- Tôi... tôi theo lời huynh !

Tô Hùng thâu kiếm lại, nhưng tay trái vẫn nắm chặt Khúc Trì huyệt của Lâm Ngọc Bích.

Lâm Ngọc Bích thở mấy cái cho đỡ mệt, rồi dùng tay chùi mồ hôi trên mặt, nói:

- Huynh thả tay tôi ra, để cho tôi nghỉ một lát được chăng ? Hiện giờ toàn thân tôi cảm thấy tê rần, rũ liệt cả, đâu còn sức mà lấp hốc đá ấy.

Tô Hùng lắc đầu cười lạnh lạnh, nói:

- Người lấp đầy cái hốc đá rồi nghỉ cũng chẳng muộn gì. Nếu còn muốn mượn cơ đây đưa thì đừng trách ta cay độc nhé !

Lâm Ngọc Bích nghĩ đến lương tâm của Tô Hùng, bất giác rung mình toát mồ hôi lạnh. Nàng chỉ còn có cách nghe lời Tô Hùng, nên chầm chậm cúi xuống lượm từng viên đá lấp đầu Mã Quân Vũ lại.

Nàng lấp rất chậm chạp. Tay nàng lượm lên một viên đá là một giọt nước mắt rơi

xuống. Nàng nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Hốc đá từ từ được lấp lại.

Tô Hùng đứng một bên, cứ mỗi viên đá ném vào hốc là môi hắn điểm một nụ cười.

Thân hình Quân Vũ lần lần che khuất từ hai chân đến bụng.

Cứ mỗi viên đá chất lên người Quân Vũ là một nỗi đau khổ chồng chất lên tim Ngọc Bích. Nước mắt nàng như hai dòng suối tuông rơi xuống đá trắng...

Bỗng nhiên giữa cảnh thê lương ấy, một tiếng than dài từ trong thâm u, theo chiều gió đưa lại. Liền theo đó một giọng nói quen thuộc nổi lên:

- Đại tỷ tỷ! Nước xối trên đó trông thật là đẹp. Chỉ tiếc là không có Vũ ca ở đây. Nếu huynh ấy mà thấy được cảnh này, lòng huynh ấy nhứt định hứng thú !

Tiếng nói đó dịu dàng ủy mị làm sao ! Nhưng nó lại có một mãnh lực làm cho Lâm Ngọc Bích giật nảy người. Nàng như người chết đuối vớ được ván. Tức thì nàng vận sức vào hai cánh tay xuất kỳ bất ý nhẩy đến, chặt mạnh vào hông Tô Hùng, đồng thời hét lớn:

- Loan muội ! Vũ ca em...

Lời nói của nàng chất chứa, nhưng chưa dứt thì Tô Hùng đã nhanh như chớp, đánh tạt vào miệng nàng một cái, và đưa tay nắm lấy Quan Tiết huyết của Lâm Ngọc Bích, định đưa tay đập chết nàng. Đột nhiên, Tô Hùng cảm thấy một luồng gió từ trên đập chộp xuống.

Hắn thất thế kéo nhanh Lâm Ngọc Bích hai bước, tránh khỏi thế công đột ngột của người mới đến.

Tô Hùng định thần nhìn kỹ, thấy người vừa đột kích hắn là một thiếu niên, vẻ mặt tuấn tú, mặc áo màu xanh, chính là người đã điểm thương hắn ở núi Côn Luân.

Bạch Vân Phi.

Thì ra Bạch Vân Phi nghe tiếng la của Lâm Ngọc Bích, lập tức dùng Lăng Không Bách Bộ từ nghìn xa mấy trượng bay vèo đến hốc đá.

Bạch Vân Phi liếc nhìn Lâm Ngọc Bích, khẽ cau đôi mày, rồi lại nhìn sang Tô Hùng, cười nói:

- Ta tưởng là kỳ nhân nào ! Té ra là người!

Tô Hùng biết võ công của Bạch Vân Phi rất cao thâm, nàng chỉ khẽ ra tay, cũng đủ làm cho hắn thất điên bát đảo rồi.

Tô Hùng sợ dĩ chưa bỏ chạy vì hắn còn tin tưởng nơi tấm bình phong là Lâm Ngọc Bích. Tay trái hắn nắm lấy Lâm Ngọc Bích đưa ra phía trước, tay phải rút Kim Hoàn Kiếm ra lẹ như chớp, đưa tay đâm một nhát vào ngực Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi chỉ lách nhẹ một cái đủ cho thanh kiếm sát tà áo đi qua, rồi nhanh nhẹn điểm vào cánh tay cầm kiếm của Tô Hùng.

Tô Hùng thấy nguy hiểm xoay nhẹ một vòng. Lâm Ngọc Bích mất thăng bằng bị hắn dắt quay theo, án ngay giữa mặt Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi nhếch mép cười ngạo nghễ, định vận tập Thiên Chấn Chỉ Thần Công, điểm thương Tô Hùng, nào ngờ mới quay mặt lại đã loáng thấy Mã Quân Vũ như một xác chết nằm im dưới đất, những viên đá đắp đầy hai chân lên đến bụng.

Bạch Vân Phi cảm thấy như sét đánh ngang mày, kinh hãi tột độ, quên mất địch nhân

trước mắt. Nàng vội đưa chân quét sạch đá trên mình Quân Vũ, rồi cúi xuống ôm xốc chàng lên, hai chân nhúng một cái, đã nhảy ra khỏi hộc đá.

Bấy giờ Lý Thanh Loan mới chạy đến nơi, nàng mở miệng kêu:

- Đại tỷ tỷ! Đại tỷ tỷ!

Nàng thấy Mã Quân Vũ nằm sóng sượt trong lòng Bạch Vân Phi nên nàng giật mình nín bật.

Tô Hùng lợi dụng lúc Bạch Vân Phi nhảy ra khỏi hộc đá, dắt Lâm Ngọc Bích nhảy ra phía khác núp theo bìa đồng đá rồi chạy mất.

Bạch Vân Phi đặt Mã Quân Vũ nằm xuống đất, áp tai vào ngực, lắng nghe một lúc. Khuôn mặt đỏ hồng của nàng dần dần biến sang sắc xanh. Bất giác nàng thở dài một tiếng hai hàng lệ nóng dâng trào.

Lý Thanh Loan từ khi trông thấy Mã Quân Vũ chẳng nói được một câu, mở to đôi mắt nhìn Bạch Vân Phi chữa bệnh cho chàng. Nét mặt Lý Thanh Loan tuy đượm đầy vẻ thương, nhưng trong đôi mắt lại không gợn tí buồn sầu. Vì Lý Thanh Loan tin tưởng nơi Bạch Vân Phi. Nàng coi Bạch Vân Phi như một kỳ nhân, không có việc gì không làm được, nhất định nàng có thể chữa lành thương cho Mã Quân Vũ. Đến khi Lý Thanh Loan thấy nước mắt Bạch Vân Phi tuôn lã chã, kinh sợ vô cùng, vội hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Tại sao tỷ khóc? Bệnh tình của Vũ ca nặng thế nào?

Bạch Vân Phi rầu rầu đáp:

- Ủ, Vũ ca của muội không những bị thương nặng mà còn bị người ta ngấm hạ độc thủ. Sợ khó chữa được.

Lý Thanh Loan rú lên:

- Sao? Tỷ bảo Vũ ca không sống được sao?

Bạch Vân Phi lắc đầu đáp:

- Việc ấy chưa thể quả quyết được.

Lý Thanh Loan lại hỏi:

- Nhưng có hy vọng cứu được không?

Bạch Vân Phi cố làm ra vẻ tự nhiên để trấn tĩnh Lý Thanh Loan và cũng để dần cơn lo âu trong lòng mình, nên điềm nhiên đáp:

- Muội không nên hỏi nhiều trong lúc này. Bây giờ chúng ta hãy tìm một nơi thanh tịnh, tỷ mới nghĩ được phương pháp chữa trị cho Vũ ca của muội.

Lý Thanh Loan nhìn quanh hỏi:

- Nơi đây không được sao? Còn phải tìm kiếm nơi nào nữa?

Bạch Vân Phi đáp:

- Chúng ta phải tìm một nơi vắng vẻ, có thể tránh được mưa nắng tạm thời, bởi vì bệnh này không phải chữa một thời gian ngắn mà khỏi. Muội hãy nhanh lên, nếu không trễ mất.

Lý Thanh Loan nét mặt như một cành hoa héo, nói:

- Nếu thật Vũ ca phải chết đi, muội cũng không sống được.

Lý Thanh Loan nói một cách tự nhiên, không có vẻ gì gượng gạo cả.

Bạch Vân Phi nhìn sững Lý Thanh Loan, đứng dậy chầm chậm nói:

- Loan muội! Nếu chẳng may Vũ huynh chết đi, thì tại sao muội không sống được nữa?

Lý Thanh Loan ngửa mặt nhìn mấy áng mây trôi lơ lửng, vẻ mặt rất bơ phờ, đáp lời:

- Vì nếu Vũ ca mà chết đi thì vĩnh viễn muội không thấy chàng nữa. Ngày ngày muội chỉ tưởng nhớ đến chàng, võ công không học được, kiếm thuật phải bỏ bê ! Ôi ! Thật là đau khổ!

Lý Thanh Loan nói đến đó bỗng quay mặt lại hỏi Bạch Vân Phi :

- Đại tỷ tỷ ! Nếu Vũ ca chết đi thì tỷ có buồn không !

Bạch Vân Phi thở dài, nói:

- Gặp cảnh ấy tỷ cũng đau buồn lắm !

Lý Thanh Loan hỏi tiếp:

- Vậy tỷ còn muốn sống chẳng ?

Bạch Vân Phi bị Lý Thanh Loan hỏi vặn phải ngỡ ngẩn hồi lâu, rồi mới trả lời được :

- Tỷ còn muốn sống ! Sống để báo thù cho Vũ huynh, sống để tìm một nơi u nhã mai táng xác Vũ huynh.

Lý Thanh Loan lạnh lùng nói:

- Đúng thế ! Nơi nấm mồ đó phải là chỗ có nhiều kỳ hoa dị thảo, lắm chim muông, để ngày ngày chúng giúp chàng khuây khỏa...

Lý Thanh Loan đang say sưa với cõi mộng, quên mất thực tế, đến lúc thấy mình đã để cho tưởng tượng đi quá xa, nàng mới giật mình thở dài, nói:

- Nhưng lúc ấy chàng chết rồi, còn nghe thấy được gì nữa !

Bạch Vân Phi buồn bã, bỗng Mã Quân Vũ lên và cất bước. Lý Thanh Loan theo sau, chẳng nói một lời, mặt không có vẻ bi thương mà chỉ ngẩn ngơ như kẻ mất hồn.

Tiếng suối róc rách xa dần.

Từng cơn gió thì thảo như thông cảm nỗi đau buồn của hai thiếu nữ trong cơn lo lắng.

Giữa cảnh buồn hiu ấy, đột nhiên có tiếng hạc kêu vang. Rồi con bạch hạc từ trên không trung sà xuống. Đến khi còn cách đỉnh đầu Bạch Vân Phi độ hai chục thước mới xòai đôi cánh quạt mấy cái. Một làn gió thổi qua, áo quần Quân Vũ bay phất phới.

Bạch Vân Phi nghiêng mắt nhìn qua con bạch hạc, rồi tiếp tục cất bước.

Lý Thanh Loan trở mắt nhìn con bạch hạc, lẩm bẩm:

- Nếu quả thật Vũ ca chết đi thì từ nay trở đi ta không ngồi trên lưng mày nữa, Bạch hạc ơi !

Con bạch hạc hình như thấu rõ nỗi buồn khổ của chủ, vụt kêu lên mấy tiếng thảm thương, hai cánh chậm lại, theo sau Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan quanh co qua lại mấy góc núi mới đến một hang đá. Bạch Vân Phi liền để Mã Quân Vũ xuống, đưa tay lên miệng rít một hơi dài, tiếng rít rất du dương.

Bạch hạc nghe tiếng rít đó, tức thời vỗ cánh bay cao lên mấy trăm trượng, lượn qua lại trên không như để canh chừng cho chủ.

Hang đá này ba mặt đều được vách núi bao quanh, thanh tĩnh vô cùng. Bạch Vân Phi nhìn Lý Thanh Loan nói:

- Loan muội! Tỷ vì bệnh tình của Vũ ca của muội nên phải thông quyền đạt biến, muội đừng cười nhé !

Lý Thanh Loan liền nói:

- Tỷ cứu mạng Vũ ca, dĩ nhiên muội không cười tỷ đâu.

Bạch Vân Phi chậm rãi ôm Mã Quân Vũ vào lòng thầm vận tập chân khí, định áp miệng nàng vào miệng Quân Vũ để truyền hơi, đột nhiên nàng cảm thấy e thẹn, hai tay lơ lửng, suýt rơi Mã Quân Vũ xuống đất.

Lý Thanh Loan nhìn Bạch Vân Phi, thấy hai má nàng đỏ bừng, đôi mắt lim dim, hơi thở dồn dập, dường như một nhóc lấm.

Lý Thanh Loan ngạc nhiên hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ mệt lắm sao ?

Bạch Vân Phi từ trước đến nay luôn tỏ ra cứng rắn. Nhưng bây giờ lại tỏ ra thương tình nhi nữ, nàng lắc đầu đáp nhỏ:

- Không phải mệt, nhưng tỷ sợ !

Lý Thanh Loan càng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tỷ sợ cái gì ?

Bạch Vân Phi lại càng lúng túng, ấp úng mãi mà chẳng nên câu:

- Tỷ sợ... chị sợ...

Lúc đó Thanh Loan hình như đã hơi hiểu, cười lên một tiếng nói:

- Đúng rồi ! Tỷ sợ muội thấy tỷ thân mật với Vũ ca phải không ? Nếu vậy muội quay mặt nơi khác không nhìn nữa.

Quả thật nàng nói xong, xoay mặt đi nơi khác, hai cùi tay chống lên đầu gối, bàn tay đỡ lấy cằm, ngồi im lặng không nhúc nhích.

Bạch Vân Phi đã lấy lại được thái độ bình tĩnh như ngày thường, nhỏ nhẹ nói:

- Loan muội quay lại đây ! Tỷ có nhiều điều muốn nói !

Lý Thanh Loan vâng lời quay đầu lại hỏi:

- Tỷ có chuyện gì ?

Bạch Vân Phi thẹn thùng giảng giải:

- Loan muội! Chúng ta đều là con gái, với thân thể đàn ông gần nhau đã không được rồi. Huống chi còn tiếp xúc với họ. Nếu sau này bị người ta biết được, thì đâu còn mặt mũi ở đời nữa.

Ngừng một lúc để nghĩ đến nỗi khó khăn, rồi nàng nói tiếp:

- Nhưng nếu tỷ không làm thế để truyền công lực giúp chàng hồi sinh, sợ chàng không thể sống nổi trong hai giờ nữa. Điều ấy làm cho tỷ tấn thối lương nan.

Lý Thanh Loan nhìn mặt Mã Quân Vũ, thấy mặt chàng trắng như sáp, không còn một chút máu, cảm thấy sốt ruột, hai hàng lệ chảy dài trên đôi má. Nàng cất tiếng khẩn cầu:

- Đại tỷ tỷ! Nếu Vũ ca chết đi thì muội không làm sao sống nổi. Tỷ không chịu cứu

huynh ấy thì muội...

Bạch Vân Phi vội cướp lời:

- Đâu phải tỷ không chịu cứu Vũ huynh, chỉ vì... tỷ hơi sợ...

Lý Thanh Loan thấy làm lạ ngắt lời hỏi:

- Tỷ sợ điều gì nữa ?

Bạch Vân Phi lại lúng túng, cúi đầu ấp úng:

- Sợ... tỷ sợ...

Lý Thanh Loan lắc đầu, không để cho Bạch Vân Phi nói dứt câu, nàng bảo:

- Tỷ đừng sợ gì cả ! Vũ ca là người tốt nhất ! Tỷ cứu huynh ấy, nhất định huynh ấy không quên ơn. Đợi Vũ ca lành bệnh, ba chúng ta cùng ở một nơi, chơi đùa với nhau. Ừ ! Như thế chắc là vui lắm !

Bạch Vân Phi nhìn Quân Vũ đang bất tỉnh trong lòng nàng, nàng không khỏi cảm xúc.

Đột nhiên, nàng cắn răng quyết định, cúi đầu sát vào mặt Quân Vũ, đặt môi nàng lên tiếp vào môi chàng, đầu lưỡi khẽ dùng sức cạy hàm răng đang cắn chặt của Mã Quân Vũ ra, nhẹ nhàng cho một luồng hơi nóng chạy vào miệng chàng.

Mã Quân Vũ được nguyên khí của Bạch Vân Phi giúp sức, qua một lúc dần dần tỉnh lại.

Mã Quân Vũ chậm chậm mở mắt, thấy mình đang nằm trong lòng Bạch Vân Phi muốn tung mình đứng lên, nhưng toàn thân không cử động được. Chàng vùng vẫy hai ba cái cũng chẳng ăn thua gì cả.

Đôi má đỏ hồng của Bạch Vân Phi chưa phai e thẹn, hai tay nàng đã phải dùng sức ôm chặt Quân Vũ lại, và nói:

- Chân khí Mã huynh đã hao hết, còn bị kẻ địch ngấm hạ thủ. Hãy nằm im đi, đừng nói gì cả, đừng vùng vẫy, đợi tôi đả thông tám mạch kinh kỳ, rồi sau đó chúng tay hãy nói cũng chưa muộn.

Mã Quân Vũ quá cảm kích, liếc nhìn Bạch Vân Phi một cái, khẽ gật đầu rồi quay nhìn Lý Thanh Loan.

Lý Thanh Loan thấy Mã Quân Vũ hồi tỉnh thì mừng rỡ, bước lại bên chàng, lắc đầu nói nhỏ:

- Vũ ca! Đại tỷ không muốn huynh nói chuyện, nhưng muội biết huynh có rất nhiều chuyện muốn nói với muội.

Mã Quân Vũ không còn đủ sức để gật đầu, chỉ hé miệng cười.

Bạch Vân Phi thấy Mã Quân Vũ được mình tiếp hơi đã hồi tỉnh, nàng lập tức ngấm vận công lực. Nàng biết nếu không kịp thời đả thông kỳ kinh bát mạch của Mã Quân Vũ, thì chỉ trong khoảnh khắc chàng sẽ hôn mê bất tỉnh lại ngay, nên nàng chẳng có thì giờ giải thích cho Lý Thanh Loan.

Bạch Vân Phi đặt Mã Quân Vũ xuống đất, đưa tay quạt liên hồi làm tà áo Quân Vũ không ngừng lay động.

Bạch Vân Phi môi mím chặt, mồ hôi rịn ướt cả vầng trán, nhỏ giọt xuống đôi tay đang

quạt cho Mã Quân Vũ, hơi thở của nàng mỗi lúc một dồn dập.

Qua một lúc lâu, Bạch Vân Phi mới ngừng tay, nhắm mắt ngồi nghỉ.

Mã Quân Vũ đã được Bạch Vân Phi vận công đả thông tám mạch, tức thời cơ năng hồi phục, chàng vùng ngồi dậy.

Chàng quay nhìn Bạch Vân Phi chỉ thấy sắc mặt đỏ hồng của nàng thường ngày biến thành trắng bạch, hai mắt nhắm nghiền, miệng hé mở, hơi thở dồn dập như đã mệt lắm rồi.

Lý Thanh Loan lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Bạch Vân Phi, nhìn nàng với vẻ thương mến.

Mã Quân Vũ ngơ ngẩn ngồi thừ ra đó, nhìn hai người đẹp nhưng chẳng có cảm tưởng rõ rệt.

Bỗng ánh mắt chàng như sáng lên, một ý nghĩ kỳ dị thoáng qua, chàng trầm nghĩ:

“Nếu như Bạch Vân Phi không phải là nữ nhi thì nàng và Thanh Loan chẳng xứng đôi vừa lứa lắm sao ? Võ công tuyệt thế của nàng mới có thể bảo vệ Thanh Loan, để cho Thanh Loan được sống đời hạnh phúc.”

Trong nháy mắt, muôn ngàn ý niệm nảy ra trong đầu óc Mã Quân Vũ, làm cho chàng tự nhiên bật cười to. Tiếng cười vang lên như chọc vào tai, làm động cả hang núi.

Mã Quân Vũ cứ thế cười mãi, cười như những kẻ chưa bao giờ được cười, tiếng cười mỗi lúc một man dại như một kẻ mất trí.

Thanh Loan kinh hoàng thét hỏi:

- Vũ ca! Huynh cười gì vậy ?

Mã Quân Vũ đột nhiên im bật, nét mặt thần thờ, vụt đứng lên nghiêng qua nhào lại như người say rượu bước lảo đảo ra cửa hang.

Lý Thanh Loan càng kinh sợ kêu lên:

- Vũ ca! Huynh không còn nhận ra muội và Đại tỷ tỷ nữa sao ?

Vừa nói nàng vừa tung mình nhảy đến chặn Quân Vũ, mặt đầy nước mắt hỏi:

- Vũ ca! Sao huynh lại bỏ muội mà đi đâu thế ?

Mã Quân Vũ đôi mắt như ngây dại, nhìn Thanh Loan một cái rồi lại thần thờ bước đi, hình như chẳng biết Thanh Loan là ai.

Lý Thanh Loan quá sốt ruột, đưa tay chặn Mã Quân Vũ, nhe răng nói:

- Vũ ca ơi ! Trong suốt thời gian qua, ngày nào muội cũng nghĩ đến huynh, sao huynh lại nhần tâm rời bỏ muội?

Lý Thanh Loan còn định nói nữa, nhưng bên tai nàng đã vang lên tiếng nói của Bạch Vân Phi:

- Loan muội! Không phải Vũ huynh bỏ muội đâu ! Huynh ấy bị điên rồi.

Thanh Loan đôi mắt trợn ngược kinh ngạc “ồ” một tiếng, nói:

- Sao ? Vũ ca điên rồi sao ?

Bạch Vân Phi gật đầu, cố nén đôi dòng lệ thấm chực trào ra, buồn bã nói:

- Đúng vậy ! Vũ huynh đã bị người ta dùng công phu thâm độc, đả thương các bộ phận trọng yếu và Thiên Linh huyết làm cho thần trí rối loạn. Bây giờ chúng ta phải tìm một ngôi

nhà nào gần đây để cho Vũ huynh tịnh dưỡng vài ngày, tở mới có thể tìm xem Vũ huynh bị điểm thương về môn nào.

Lý Thanh Loan thương cảm quá, ôm chầm lấy Mã Quân Vũ nức nở than:

- Vũ ca ơi ! Huynh hiền lành như thế này mà sao gặp lắm chuyện thâm vậy ?

Nàng ôm chặt Mã Quân Vũ khóc như mưa. Khuôn mặt kiều diễm của nàng chứa đầy bi thảm.

Mã Quân Vũ tuy được Bạch Vân Phi đả thông kỳ kinh bát mạch, nhưng nội phủ bị trọng thương, thấy Lý Thanh Loan ôm chặt mình thì hoảng sợ, nhưng không làm sao vùng ra được.

Bạch Vân Phi đưa tay điểm nhẹ vào huyệt đạo Mã Quân Vũ cho chàng mê đi, rồi nói với Lý Thanh Loan:

- Loan muội! Đừng khóc nữa ! Muội hãy bế Vũ huynh lên ! Chúng ta tìm nơi nào có thể tránh mưa nắng, để nghĩ cách chữa thương cho Vũ huynh.

Lý Thanh Loan không khóc nữa, nhưng tiếng nấc nghẹn vẫn còn thỉnh thoảng ứ trong cổ họng. Nàng đưa tay áo chùi sơ lên mặt, rồi bế xốc Mã Quân Vũ lên.

Hai người miên mang tiến bước, không biết đã băng qua bao nhiêu đồi núi.

Nắng chiều đã phản chiếu qua những tảng tuyết đọng trên đỉnh non cao tỏa ra một vùng ánh sáng tựa hào quang.

Lý Thanh Loan thấy cảnh ấy, dừng chân lại, nói:

- Đại tỷ tỷ! Đừng đi nữa !

Bạch Vân Phi “ồ” lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Loan.

Gió chiều thổi tung tà áo trắng và những sợi tóc lòa xòa trên trán Lý Thanh Loan bay phất phới. Nàng đứng nghiêm chỉnh, môi điểm nụ cười, mắt nhìn ánh nắng sắp tàn, chậm chậm nói:

- Vầng thái dương sắp gác đồi non. Trước lúc chiều tàn thường có một cảnh đẹp và hùng vĩ. Nhưng...

Nói đến đây, Lý Thanh Loan lại trở về với trạng thái im vắng xa xăm.

Trước cảnh đó, Bạch Vân Phi phải lạnh mình, nàng kéo Thanh Loan về thực tại:

- Loan muội! Đối với bệnh tình Vũ ca, muội thấy thế nào ?

Thanh Loan nói một cách rất tin tưởng:

- Muội tin tưởng Vũ ca không thể chết được.

Bạch Vân Phi rất thương cảm, thầm than dài. Vì suốt trong đoạn đường vừa qua, nàng đem tất cả những gì đã học được, suy nghĩ tìm tòi. Rốt cuộc vẫn không tìm ra phương pháp giải cứu cho Mã Quân Vũ. Nàng biết rõ lắm, nguyên khí chàng đã hao hết. Trừ phi kỳ tích phát sinh, e chàng khó sống qua ba ngày. Hơn nữa, sau khi thọ thương, Mã Quân Vũ còn bị kẻ địch dùng một thứ nội gia công phu rất âm độc ngấm điểm thương vào huyệt mạch.

Tuy Bạch Vân Phi đã tìm ra những huyệt mạch bị điểm thương trên người Quân Vũ, nhưng chẳng biết họ dùng công phu gì.

Dù nàng không tiếc tiêu hao công lực, cứ mỗi mười giờ lại đả thông kỳ kinh bát mạch

cho Quân Vũ một lần, nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản những huyết mạch bị thương khỏi ác hóa, kéo dài sinh mạng chàng thêm được mấy ngày thôi. Nhưng dù chàng có sống thêm vài ngày, Bạch Vân Phi cũng chẳng biết cách nào làm cho thần trí chàng tỉnh lại.

Lý Thanh Loan thấy Bạch Vân Phi trầm ngâm tư lự, lại mỉm cười, nói:

- Nếu Vũ ca chết thì nhất định huynh ấy có nhiều điều muốn nói với muội. Cũng như khi mặt trời sắp lặn có một cảnh sắc rất đẹp.

Bạch Vân Phi than dài:

- Loan muội! Hãy đi gấp lên đừng có nghĩ ngợi viễn vông. Sợ không cứu được Vũ huynh nữa.

Lý Thanh Loan nhìn mặt trời dần khuất sau đỉnh núi tuyết. Trên khuôn mặt trẻ thơ, hiền lành của nàng bỗng hiện ra những nét kỳ dị. Nàng chau mày, cười bảo:

- Đại tỷ tỷ! Muội muốn nhờ tỷ một việc, không biết được chăng ?

Bạch Vân Phi nhìn vào Thanh Loan, đáp:

- Muội có việc gì cứ nói ! Nếu việc đó có thể thực hiện được thì tỷ không để cho muội phải thất vọng đâu.

Thanh Loan đưa mắt nhìn mấy chòm mây bạc đang trôi lững lờ, thở dài một tiếng nói:

- Tỷ có nói là nếu Vũ ca có chết đi thì tỷ sẽ xây cho ahuynhnh ấy một ngôi mộ thật đẹp phải không?

Bạch Vân Phi nói như một lời nguyên:

- Không những tỷ làm cho Vũ huynh một ngôi mộ thật đẹp, mà tỷ còn đi khắp chân trời góc biển, tìm cho được kẻ đã hại huynh ấy, xé xác hắn ra muôn mảnh, để cho vong hồn Vũ huynh ngâm cười nơi chín suối.

Lý Thanh Loan nói rất nghiêm trang:

- Muội xin tỷ làm cái mộ thật rộng lớn, để muội vào ở trong đó nữa được không?

Bạch Vân Phi ngơ ngẩn một hồi lâu, rồi mới hỏi:

- Muội... muội muốn được chôn sống cùng với Vũ huynh sao ?

Lý Thanh Loan cười hồn nhiên nói:

- Muội với Vũ ca mà được gần nhau thì muội sẽ giúp huynh ấy làm được nhiều việc lắm.

Bạch Vân Phi quá xúc động, thương cho Lý Thanh Loan gặp lắm chuyện không may. Nàng ứa lệ, nói:

- Loan muội ơi ! Muội đừng nghĩ quấy nữa. Chúng ta đi thôi. Trời đã sắp tối rồi, chúng ta hãy tìm nơi tạm nghỉ trước khi đêm đến.

Hai người lại băng mình đi trong im lặng, chẳng ai nói với ai một lời. Hình như họ đang theo đuổi những suy tư thâm kín.

Vị chúa tể ban ánh sáng cho muôn loài, như không chịu thấu nỗi buồn của hai nàng trinh nữ, đã lặn mất sau đỉnh non cao từ lúc nào.

Phút chuyển tiếp ngày giữa đêm, rừng hoa thật là cô tịch. Trong tiếng gió qua kẽ lá xào xạc như tiếng dạ thần hăm dọa kẻ non gan, vài cánh chim đơn vội vàng tìm chỗ ở.

Bạch Vân Phi lo ngại đưa mắt nhìn quanh, Nàng thấy nơi chân núi phía Bắc có mấy căn nhà ẩn hiện trong màn đêm.

Nàng liền vận khí hành công, kéo Thanh Loan chạy đến nơi đó.

Vừa đến nơi, hai nàng thấy quả có một ngôi nhà tranh ẩn khuất sau chân núi đó.

Tuy là nhà tranh nhưng rất chỉnh tề, trang nhã. Ngôi nhà gồm ba dãy theo hình tam giác, mỗi dãy có ba căn. Ở giữa làm phòng khách đèn thấp sáng choang, hai bên là phòng ngủ tối om. Trước nhà trồng cây cao, trong sân trồng liễu. Hai cánh cổng tre nửa khép nửa mở.

Bạch Vân Phi quan sát địa thế chung quanh ngôi nhà. Nàng thấy một dãy núi vòng cung, bao bọc ngôi nhà đó. Lưng núi bằng phẳng. Hai đầu nhô lên cao, từ xa trông lại giống như con cạp nằm vậy.

Bất giác nàng khen thầm:

- Thế đất Phục Hồ Linh này thật hùng vĩ. Chủ nhân nhà này chắc không phải hạng tầm thường.

Có lẽ vì bạch hạc bay trên không đập gió ào ào làm kinh động chủ nhà, nên sau một tiếng mở cửa, dưới ánh đèn sáng vọt ra, một nho sĩ chạy ra.

Bạch Vân Phi đưa mắt nhìn. Người đó khoảng ba mươi tuổi, đầu đội mũ nho sinh, mình mặc áo dài tím, vẻ mặt tươi cười, bước tới trước mặt hai nàng.

Nho sinh đó nhìn Bạch Vân Phi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng phút chốc trở lại bình tĩnh ngay, hướng mắt nhìn sang Thanh Loan, rồi quay nhìn con bạch hạc trên không. Chàng chấp tay thi lễ, mỉm cười nói:

- Xin lỗi, phải chăng hai vị muốn tìm nơi tạm trú.

Bạch Vân Phi chào đáp lễ, rồi nói:

- Đúng như vậy ! Chúng tôi dám phiền ngài...

Nho sinh áo tím chận lời:

- Xin chớ quá bận tâm ! Tệ trang được tiếp hai vị quả là một hân hạnh lớn lao.

Bạch Vân Phi lại nói:

- Ba huynh muội chúng tôi vì ham mê ngắm cảnh, nên lỡ bước không về kịp.

Chàng nho sinh chỉ mỉm cười, hướng mắt nhìn Lý Thanh Loan hỏi:

- Người trong lòng cô nương áo trắng đó, phải chăng bị trọng thương ?

Bạch Vân Phi cảm thấy lúng túng chưa biết trả lời làm sao thì Lý Thanh Loan đã lên tiếng:

- Ô ! Đúng thế ! Vũ ca của tôi bị trọng thương...

Nàng định nói nhiều, nhưng Bạch Vân Phi đã nói chận lời:

- Chúng tôi gặp lại người thù hồi mấy năm trước. Sư huynh tôi đối địch với chúng, bị chúng đả thương rất nặng. Ban đêm không tiện đi xa được...

Nho sinh áo tím cười nói:

- Hai vị nếu muốn lưu lại đây chữa bệnh cho sư huynh thì xin cứ tự tiện. Cần ở lại bao lâu cũng được. Chỉ tiếc vùng này hoang vu chẳng có gì đãi khách.

Nói xong chàng lại cười khẽ, chấp tay mời khách vào nhà.

Bạch Vân Phi đã thầm lưu ý từ trước. Nhìn người nho sĩ này nàng biết ngay y là người có nội công rất tinh thâm. Thỉnh thoảng y nhìn lên mặt nàng với vẻ tò mò, hình như y đã biết được sự cải trang của nàng. Nhưng lời nói của y lại ôn hòa, nhã nhặn, không để lộ một cử chỉ nào nghi hoặc. Điều đó chứng minh y là kẻ lịch lãm giang hồ.

Trong hoàn cảnh này lại gặp một nhân vật cao siêu thì Bạch Vân Phi lo ngại lắm. Nhưng Lý Thanh Loan trẻ người non dạ, đâu có hiểu được những nguy hiểm có thể xảy ra. Nàng đi vào nhà rất tự nhiên.

Nho sinh áo tím đưa hai người đến căn phòng ngủ bên trái, đẩy cửa vào, cười bảo:

- Hai vị tạm ở phòng này. Tôi đi lấy lửa thắp đèn.

Nói rồi, chàng lui ra ngay. Bạch Vân Phi thừa cơ khẽ bảo Thanh Loan:

- Loan muội! Người này không có vẻ xấu. Nhưng chúng ta cần phải đề phòng, không thể đem chuyện của mình mà tỏ thật với họ.

Nói chưa dứt lời, nàng đã nghe tiếng chân người bước vào cửa, tiếp đó có tiếng nho sinh vọng vào:

- Hai vị đợi lâu quá nhỉ !

Rồi lão lật đật đánh lửa, bước đến nơi kệ thông kê gần cửa sổ, thắp lên một ngọn đèn dầu, tỏa ánh sáng khắp phòng.

Bạch Vân Phi quan sát chung quanh, trong phòng chỉ vồn vện có một cái kệ thông bên cửa sổ, bốn ghế tre, một cái giường gỗ lớn. Trên giường mềm gối xếp ngay ngắn. Phòng rộng, vật ít, trông trống trải kém mỹ thuật, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Lý Thanh Loan bước đến bên giường, đặt Mã Quân Vũ nằm xuống. Nàng cởi giày cho chàng, và kéo một cái mền bông phủ lên mình Mã Quân Vũ.

Như phát giác ra được hương thơm từ Bạch Vân Phi tỏa ra, chàng nho sinh chậm chậm bước lại bên nàng. Bạch Vân Phi hiểu ý liền lùi ra sau mấy bước. Nho sinh áo tím mỉm cười, quay mình đi lại bên giường.

Chàng nhìn Mã Quân Vũ rồi lắc đầu, nói:

- Sư huynh của hai vị bị thương rất nặng, sợ khó mà cứu được.

Chàng đảo mắt nhìn Lý Thanh Loan rồi hướng sang Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi tuy thông minh tuyệt thế nhưng vì thương thế của Quân Vũ quá trầm trọng, làm cho tâm thần nàng rối loạn như tơ vò, mất hết cái bình tĩnh thường ngày. Bất giác nàng than thầm một hơi, lệ trào ra khóe mắt.

Chàng nho sinh nói:

- Sư huynh của hai vị tuy thương thế rất nặng nhưng cũng còn có thuốc cứu được. Chẳng qua...

Hình như biết mình đã lỡ lời, chàng liền im lặng đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Lý Thanh Loan nghe nói có thuốc chữa được Mã Quân Vũ lành bệnh, vừa mừng rỡ, vừa ngạc nhiên, trợn mắt hỏi:

- Ô ! Đó là thuốc gì vậy ?

Nho sinh áo tím nhìn sững Lý Thanh Loan, ngẫm nghĩ không trả lời.

Bạch Vân Phi đi lại bên giường, cùng đứng với Lý Thanh Loan mỉm cười hỏi:

- Phương thuốc ngài vừa nói, phải chăng là Tuyết Sâm Quả của Đại Giác Tự ở Kỳ Liên Sơn?

Nho sinh ngập ngừng một lát, đột nhiên cười nói:

- Thuốc hay không cứu được tử bệnh. Sư huynh của hai vị đã đến lúc này, đâu còn sức sống lại nổi.

Bạch Vân Phi thấy hấn đưa đẩy, biết hấn là người ích kỷ. Nàng chau đôi mày, nổi giận muốn vung chưởng đập chết hấn cho rồi, nhưng nghĩ thấy không nên, liền đổi thái độ, cười nói:

- Không hấn thế đâu ! Thương thế của sư huynh tôi tuy rất nặng, nhưng không phải vô thương cứu chữa.

Nho sinh áo tím mỉm cười, không nói gì cả, quay mình ra khỏi phòng.

Bạch Vân Phi vừa đóng cửa lại, cẩn thận quan sát trong phòng một lần nữa để phòng mọi bất trắc có thể xảy ra. Nàng cảm thấy gian phòng chứa đầy vẻ thần bí, khủng bố, không giống như nơi cao nhân ẩn trú, cũng không phải là kẻ tu hành.

Chàng nho sinh đó, cử chỉ không có vẻ gì lạ lùng so với các nhân vật trong phái giang hồ. Nhưng trên mặt, thần tình biến hóa khôn lường. Đôi khi tươi cười, lời nói ôn hòa, khoáng đạt. Có lúc nghiêm nghị, nói năng lãnh đạm. Thật khó mà hiểu được y thuộc về hạng người nào.

Bạch Vân Phi suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không có cách giải đáp được những điều nghi ngờ thắc mắc trong lòng. Nàng nói nhỏ với Lý Thanh Loan:

- Ở trong gian nhà này, tỷ cảm thấy lo ngại quá. Cách bố trí trong phòng xem như có nhiều người ở lẩn. Nhưng sao chẳng thấy kẻ nào lộ diện, ngoài người nho sinh khi nãy. Nếu như ngày thường, tỷ nhất định phải khám phá cho ra sự thật, chứ chẳng chịu để yên. Nhưng giờ đây Vũ huynh bị trọng thương, lỡ có việc gì xảy đến e trở tay không kịp.

Ngừng một lát, nàng lại tiếp lời:

- Để tránh những nguy hiểm bất ngờ, bất cứ đồ ăn, nước uống trong phòng này chúng ta cũng không nên dùng đến. Ngày mai xem thương thế của Vũ huynh biến chuyển thế nào, rồi chúng ta hãy định liệu.

Từ khi gặp Bạch Vân Phi, chưa có bao giờ Lý Thanh Loan thấy nét mặt nàng nghiêm trọng như hôm nay. Nàng gật đầu đáp:

- Muội nhất nhất xin nghe theo lời tỷ. Giờ chúng ta đi nghỉ tỷ nhé !

Bạch Vân Phi mỉm cười, đứng dậy thổi tắt ngọn đèn. Gian phòng lại chìm vào bóng tối âm u. Đang định lên giường nghỉ một lát, bỗng Bạch Vân Phi nghe tiếng chân bước nhẹ ngoài cửa cùng với tiếng nói của nho sinh khi nãy:

- Nhị đệ nhẹ một tí...

Tiếng nói nhỏ quá, Bạch Vân Phi chỉ nghe được nửa chừng. Nàng cảm thấy kinh sợ, vội tiến sát vào phòng ngủ.

Lý Thanh Loan ngồi bật dậy định lên tiếng hỏi đã bị Bạch Vân Phi lệ tay bịt miệng rồi kê sát vào tai nàng, nói nhỏ:

- Bên ngoài có người đến. Mọi người hãy im lặng bảo vệ cho Vũ huynh, tở ra ngoài thử xem việc gì xảy ra.

Lý Thanh Loan gạt đầu, đưa tay cầm thanh kiếm, bung nhẹ nơi chui kiếm. Thanh kiếm dài ba thước tuột ra khỏi vỏ. Nàng bước nhẹ xuống đất mang giày vào, thủ kiếm canh chừng bên Mã Quân Vũ.

Bạch Vân Phi lại nhỏ tiếng căn dặn:

- Bất kể bên ngoài có đánh nhau ác liệt thế nào, mà tở chưa lên tiếng gọi, thì mọi người không được rời Vũ huynh nửa bước.

Nói xong, nàng khẽ đẩy hai cánh cửa sổ, chú ý nhìn ra ngoài, rồi phóng mình qua cửa sổ nhanh như chớp, không gây một tiếng động nhỏ.

Cách cửa sổ phòng chẳng bao xa, có một cây thông đã lâu năm cao đến mười trượng, đứng thẳng giữa trời. Tàng cây um tùm che kín cả mẫu đất. Bạch Vân Phi quan sát chung quanh rồi nhảy vút qua gốc thông đó.

Nàng biết đối phương là người võ nghệ cao cường, nội công thâm hậu, nên chẳng đi vòng quanh nhà tranh, đứng yên dưới gốc thông.

Bạch Vân Phi nhìn kỹ cây thông, thấy từ gốc đến ngọn không dưới năm trượng. Nếu không có khinh công tuyệt thế mà muốn nhảy lên đó thật không phải dễ.

Đã nắm vững địa thế, Bạch Vân Phi liền vận khí đơn điền, vẩy hai cánh tay bay thẳng lên không. Tay trái nàng bắt một nhánh chìa ra, lộn một cái nhẹ nhàng, người đã đứng thẳng trên cây.

Hai chân nàng vừa đứng vững, đột nghe từ bên phải, cách chừng một trượng, trong một lùm lá um tùm, đưa đến một tiếng cười quái dị. Âm thanh không lớn, nhưng xoáy vào tai rất dễ sợ.

Tuy bị tiếng cười bất thần ấy, nhưng Bạch Vân Phi vẫn phân biệt tiếng đó từ hướng nào đến. Nàng ngấm vận công lực đề phòng.

Dư âm của tiếng cười đã mất. Đêm khuya tĩnh mịch lạnh lùng.

Qua một lúc lâu, chẳng nghe động tĩnh gì nữa, Bạch Vân Phi toan phóng mình đột kích nơi đã phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm cất lên:

- Đừng có làm bậy ! Người ở trong Phi Hỏa Âm Minh Lôi và Thất Bộ Đoạt Hồn Sa của ta rồi. Hai thứ này đã nhắm chính vào người. Hãy ngoan ngoãn qua đây, ta có chuyện cần hỏi.

Lời nói ngang tàng, âm thanh lạnh lẽo vô cùng, làm cho Bạch Vân Phi phải rùng mình rởn gáy.

--- oOo ---